

Sygn. akt I C 1276/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

T., dnia 25 października 2016r.

Sąd Okręgowy w. T. Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Łożyńska

Protokolant: sekr. sądowy Paweł Derdzikowski

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016r. w. T.

na rozprawie

sprawy z powództwa: TUZ Towarzystwa (...) w W.

przeciwko: P. K. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. K. (1) na rzecz powoda TUZ Towarzystwa (...) w W. kwotę 70.000 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 października 2015r. do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w pozostałej części
3. zasądza od pozwanego P. K. (1) na rzecz powoda TUZ Towarzystwa (...) w W. kwotę 7.117zł. (siedem tysięcy sto siedemnaście złotych) tytułem poniesionych przez powoda kosztów procesu, w tym kwotę 3.617zł. (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

SSO Hanna Łożyńska

IC 1276/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 października 2015r. złożonym do Sądu Okręgowego w W. TUZ Towarzystwo (...) w W. domagało się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym pozwany P. K. (1) będzie zobowiązany zapłacić powodowi kwotę 100.967,59zł. z ustawowymi odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zapłaty kosztów procesu według norm przepisanych w terminie 14 dni od daty otrzymania nakazu zapłaty albo w tym terminie wniesie sprzeciw. Natomiast w przypadku wniesienia przez pozwanego sprzeciwu powód domagał się zasądzenia od pozwanego P. K. (1) na jego rzecz kwoty 100.967,59zł. z ustawowymi odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 18.06.2009r. P. K. (1) zawarł z powodem polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego (OC) o nr (...) obejmującą ubezpieczenie pojazdu D. (...) o nr rej. (...). W dniu 21 kwietnia 2010r. P. K. (1) kierując tym pojazdem w stanie nietrzeźwości doprowadził do wypadku drogowego, na skutek którego pasażerowie B. S. (1) i J. G. (1) doznali obrażeń ciała. To pozwany w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzonej w/w polisą ubezpieczeniową ponosi

odpowiedzialność za spowodowanie tej szkody. W Sądzie Rejonowym w. T. toczyło się postępowanie z powództwa B. S. (1) i J. G. (1) przeciwko TUZ Towarzystwo (...) w W. o zapłatę z tytułu tego wypadku. Ostatecznie Sąd Okręgowy w. T. na skutek apelacji wniesionej przez wyżej wymienionych wyrokiem z dnia 1.06.2015r. w sprawie VIII Ca 134/15 zmienił wyrok Sądu Rejonowego w. T. wydany w sprawie IC 1818/13 i zasądził od TUZ Towarzystwo (...) w W. łączną kwotę 99.635,48zł. w tym kwotę 70.000zł. z tytułu należności głównej i 29.635,48zł. tytułem odsetek i kosztów sądowych. TUZ Towarzystwo (...) w W. wypłacił B. S. (1) i J. G. (1) całą zasądzoną kwotę. Następnie powód wezwał P. K. (1) do zwrotu całej zapłaconej kwoty tj. 99.635,48zł. na podstawie art. 43 pkt. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych. P. K. (1) nie zapłacił żądanej kwoty i dlatego powód naliczył na dzień wniesienia pozwu odsetki ustawowe od dnia wymagalności, które wynoszą 1.332,11zł. obok należności głównej w kwocie 99.635,48zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 października 2015r. (k. 56) Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał aby pozwany P. K. (1) zapłacił na rzecz powoda TUZ Towarzystwo (...) w W. kwotę 100.967,59zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2015r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.262,25zł. tytułem kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

W zakreślonym terminie pozwany P. K. (1) złożył sprzeciw od nakazu zapłaty (k. 61-64) domagając się uchylenia tego nakazu w całości i oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm prawem przewidzianych i zwolnienie pozwanego od kosztów sądowych, skierowania sprawy na rozprawę i przekazania jej do Sądu Okręgowego w. T. według właściwości ogólnej na podstawie art. 27 k.p.c.

W uzasadnieniu podał, że zasądzona nakazem zapłaty kwota jest nienależna powodowi, a w szczególności kwota 29.635,48zł. z tytułu odsetek i kosztów sądowych poniesionych przez (...) w postępowaniu sądowym przed Sądem Rejonowym w. T. w sprawie IC 1818/13. Ponadto kwota zasądzona jest nienależna powodowi również dlatego, że pozwany zapłacił poszkodowanemu w tym wypadku, którego był sprawcą tj. B. S. (1) i J. G. (1) kwotę 33.600zł. tytułem zadośćuczynienia za szkody wynikające z wypadku oraz przekazywał pokrzywdzonym pieniądze na pokrycie kosztów rehabilitacji i na tą okoliczność dołączył oświadczenie J. G. (1) z 1.03.2011r. Podniósł także, że nie może ponosić w 100% odpowiedzialności za to, że powód wypłacił poszkodowanemu świadczenie w łącznej kwocie 99.635,48zł, mimo, że to poszkodowani przyczynili się do odniesionych przez nich cierpień i wypadku, bo zgodzili się aby z mieszkania P. K. (1) pojechać jego samochodem z nim jako kierowcą wiedząc, że jest on pod wpływem alkoholu. Ponadto wskazał jeszcze, że nie może ponosić odpowiedzialności w świetle zasad współżycia społecznego za fakt otrzymania przez poszkodowanych tak wysokiej kwoty zadośćuczynienia. Jego zdaniem Sąd także winien wziąć pod uwagę fakt otrzymania przez poszkodowanych kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków dokonanego na koszt osoby zobowiązanej do odszkodowania, a także powinien zwrócić się do poszkodowanych z zapytaniem czy otrzymali kwoty pieniężne z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków. Dodatkowo z ostrożności procesowej pozwany podniósł, że żądanie przez powoda kwoty ponad 100.000zł. od człowieka biednego jest nadużyciem prawa w świetle art. 5 k.c. a wyrok zasądzający będzie rozstrzygnięciem iluzorycznym, gdyż nie ma z czego wyegzekwować świadczenia. Pozwany nie jest w stanie zapłacić tak wysokiej kwoty z uwagi na swoją sytuację majątkową i rodzinną. Pozwany jest osobą bezrobotną. Jego zdaniem nakaz zapłaty został wydany z pominięciem okoliczności, że jego udział w charakterze interwenienta ubocznego w sprawie IC 1818/13 mógłby spowodować wydanie rozstrzygnięcia o odmiennej treści. Podał także, że Sąd cywilny wprawdzie jest związany orzeczeniem wydanym w innej sprawie cywilnej, ale tylko sentencją rozstrzygnięcia, a nie motywami tego rozstrzygnięcia. Zatem nie jest związany ustaleniami i oceną dowodów dokonanymi w innej sprawie. Sąd cywilny rozpoznający niniejszą sprawę obowiązany jest dokonać własnych, wszechstronnych ustaleń i samodzielnej oceny, która może doprowadzić do odmiennej konkluzji. Zwolnienia od kosztów sądowych domagał się w oparciu o przepis art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Postanowieniem z dnia 30.11.2015r. (k. 70) Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie go od kosztów sądowych.

W piśmie procesowym z dnia 22.02.2016r. (k. 81-85) powód ograniczył powództwo domagając się zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 70.000zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 13.05.2016r. Sąd Okręgowy w W. uznał się niewłaściwym miejscowo i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. T. (k. 118)

Na rozprawie w dniu 11.10.2016r. pozwany nadal wnosił o oddalenie powództwa w całości.

(protokół z rozprawy z dnia 11/10.2016r. k. 132 oraz płyta z nagraniem z rozprawy k. 141)

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 18.06.2009r. P. K. (1) zawarł z Towarzystwem (...) w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego (OC) i została wystawiona polisa nr (...) obejmującą ubezpieczenie pojazdu D. (...) o numerach rejestracyjnych (...).

(dowód: polisa k. 8)

W dniu 21.04.2010r. Pozwany P. K. (1) spożywał alkohol ze znajomymi B. S. (1) i J. G. (1) w ich mieszkaniu przy ul. (...) w T.. Następnie wszyscy postanowili, że będą kontynuować to spotkanie i pojedą do mieszkania pozwanego P. K. (1) położonego w T. przy ul. (...). Wszyscy znajdowali się pod wpływem alkoholu. Za kierownicą samochodu marki D. (...) za aprobatą B. S. (1) i J. G. (1) zasiadł P. K. (1). Jechali ulicą (...). W pewnym momencie powód stracił panowanie nad samochodem i uderzył w słup oświetleniowy, a B. S. (1) i J. G. (1) odnieśli obrażenia. Przeciwko P. K. (1) został skierowany do Sądu Rejonowego w. T. akt oskarżenia. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą IIK 963/10. Wyrokiem z dnia 14.10.2010r. w sprawie IIK 963/10 Sąd ten uznał P. K. (1) za winnego tego, że w dniu 21.04.2010r. w T. będąc w stanie nietrzeźwości 0,55 mg/l kierując pojazdem marki D. (...) o numerach rejestracyjnych (...) jadąc ulicą (...). S. w kierunku ulicy (...), na skrzyżowaniu z ul. (...). D. naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy „Prawo o ruchu drogowym” w ten sposób, że w wyniku niedostosowania prędkości do warunków drogowych zjechał z jezdni i najechał na słup oświetleniowy, w wyniku czego pasażerowie siedzący w samochodzie B. S. (1) doznała obrażeń ciała w postaci złamania kostki przyśrodkowej lewego podudzia ze zwichnięciem kości skokowej oraz złamania głowy lewej kości promieniowej, powodując u niej naruszenie czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni w rozumieniu k.k. a J. G. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania lewej kości biodrowej z podwichnięciem w stawie biodrowym, powodując naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni tj. został uznany za winnego popełnienia występku z art. 177 paragraf 1 k.k. i art. 178 paragraf 1 k.k. i art. 178a paragraf 1 k.k. i za to został skazany na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz orzeczono wobec niego karę łączną zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Na skutek apelacji P. K. (1) Sąd Okręgowy w. T. wyrokiem z dnia 27.01.2011r. zmienił w/w wyrok w ten sposób, że złagodził wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do 2 lat, a w pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego utrzymał w mocy.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w. T. w sprawie IIK 963/10 k. 9-11, wyrok Sądu Okręgowego w. T. w sprawie IX Ko 649/10 k. 12, zezn. powoda P. K. (1) k. 132 oraz płyta z nagraniem z rozprawy z dnia 11.10.2016r. k. 141)

B. S. (1) i J. G. (1) na skutek odniesionych obrażeń ciała przez długi czas leczyli się i poddawali rehabilitacji. P. K. (1) był z nimi w kontakcie i pomagał im, w tym także finansowo. Przekazywał im systematycznie przez okres co najmniej 2 lat co tydzień środki w kwocie po 500zł. na leczenie i rehabilitację. Łącznie przekazał im kwotę co najmniej 33.600,00zł.

Pokrzywdzeni w tym wypadku uznali jednak, że ta pomoc nie zrekompensowała krzywd jakie ponieśli i dlatego w 2013r. każdy z nich wystąpił do Sądu Rejonowego w. T. z powództwem przeciwko Towarzystwu (...) w W. o zapłatę tytułem zadośćuczynienia. B. S. (1) domagała się kwoty 30.000zł. zaś J. G. (1) kwoty 40.000zł. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą IC1818/13. W tym postępowaniu Sąd Rejonowy ustalił, że J. G. (1) na skutek wypadku

doznał 50% uszczerbku na zdrowiu, a B. S. (1) 30% uszczerbku na zdrowiu. Wyrokiem z dnia 23.12.2014r. oddalił jednak ich powództwa uznając, że nie przysługuje im roszczenie o zadośćuczynienie dlatego, że pijąc alkohol z K., a następnie wsiadając do samochodu prowadzonego przez niego, w całości odpowiadają za swoje cierpienia. Ponadto przyjął, że P. K. (2) przekazując im kwotę około 30.000zł. w przeciągu dwóch lat w pełni uczynił zadość ich krzywdom. Od tego wyroku jednak B. S. (1) i J. G. (1) wnieśli apelację. Sąd Okręgowy w. T. wyrokiem z dnia 1 czerwca 2015r. w sprawie VIII Ca 134/15 zmienił wyrok Sądu Rejonowego w. T. w ten między innymi sposób, że zasądził od Towarzystwa (...) w W. na rzecz J. G. (1) kwotę 40.000zł. z ustawowymi odsetkami od 10 października 2013r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 3.490,41zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2013r. do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od 6 listopada 2012r. do dnia 8 lipca 2013r. Ponadto zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz B. S. (2) kwotę 30.000zł. z ustawowymi odsetkami od 10 października 2013r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 2.617,81zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2013 roku do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od 6 listopada 2012 roku do dnia 8 lipca 2013 roku. Sąd Okręgowy w. T. w uzasadnieniu tego wyroku nie podzielił poglądu Sądu Rejonowego, że pokrzywdzeni otrzymali od sprawcy wypadku świadczenie mające charakter zadośćuczynienia w wysokości 30.000zł, natomiast przyjął, że świadczenie to miało charakter odszkodowawczy w czasie jego spełniania związany z potrzebą niesienia pomocy w utrzymaniu pokrzywdzonych w związku z ich stanem zdrowia, niemożliwością uzyskiwania dochodów z własnej pracy na bieżące życie i bieżące potrzeby. Fakt, że to świadczenie było spełniane okresowo i to przez długi okres czasu, to Sąd Okręgowy w. T. przyjął, że miało ono charakter odszkodowawczy, gdyż przybrało formę renty wypłacanej poszkodowanym.

(dowód: kopia wyroku Sądu Rejonowego w. T. w sprawie IC 1818/13 wraz z uzasadnieniem k. 13- 22, kopia wyroku Sądu Okręgowego w. T. w sprawie VIII Ca 134/15 wraz z uzasadnieniem k. 23 – 39, oświadczenie J. G. k. 68, zezn. powoda P. K. (1) k. 132 oraz płyta z nagraniem z rozprawy z dnia 11.10.2016r. k. 141)

Towarzystwo (...) wypełniło w całości zobowiązanie wynikające z wyroku Sądu Okręgowego w. T.. W dniu 15.06.2015r. wypłaciło J. G. (1) kwotę 40.000zł. tytułem zadośćuczynienia i kwotę 11.355zł. tytułem odsetek i kosztów sądowych, a B. S. (1) kwotę 30.000zł. tytułem zadośćuczynienia i kwotę 9.929zł. tytułem odsetek i kosztów sądowych. Ponadto (...) wpłacił do Kasy Sądu Rejonowego w. T. kwotę 4.545zł. tytułem opłaty sądowej od powództwa J. G. (1) oraz kwotę 3.805zł. tytułem opłaty sądowej od powództwa B. S. (1).

(dowód: zawiadomienia k. 40, 42, 44, 46, 48, 50, potwierdzenia transakcji k. 41, 43, 45, 47, 49, 51)

Następnie powód pismem z dnia 25.06.2015r. poinformował pozwanego P. K. (1), że to on ponosi odpowiedzialność za spowodowanie szkody, a pozwany w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego potwierdzonej polisą nr (...) uznał roszczenie poszkodowanych i wypłacił im zadośćuczynienie w łącznej wysokości 99.635,48zł. a także poinformował o treści art. 43 pkt. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu. Tym samym pismem wezwał pozwanego do zapłaty na rzecz powoda w/w kwoty w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma, z zastrzeżeniem, że w przeciwnym wypadku sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Wezwanie to powód odebrał osobiście w dniu 30.06.2015r. Nie uiścił żądanej kwoty.

(dowód: okoliczność bezsporna oraz wezwanie do zapłaty k. 52, potwierdzenie odbioru pisma k. 53 i 54)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów urzędowych i prywatnych złożonych przez strony, których domniemanie autentyczności wynikające z art. 245 kodeksu postępowania cywilnego – a w odniesieniu do dokumentów urzędowych również zgodności z prawdą tego co zostało w nich zaświadczone, wynikające z art. 244 k.p.c. – nie zostały podważone przez żadną ze stron. Ponadto stan faktyczny także został ustalony na podstawie

zeznań powoda P. K. (1), którym Sąd dał wiarę w całej rozciągłości, albowiem były one spójne, logiczne, nie zawierały sprzeczności, a ponadto znalazły potwierdzenie w dokumentach złożonych w sprawie.

Zgodnie z art. 43 pkt. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt. 1 przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, między innymi - jeżeli kierujący wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii.

W niniejszej sprawie jak to wynika z polisy nr (...) powód zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej i to on ponosi odpowiedzialność za spowodowanie szkody. Na skutek powództwa złożonego przez pokrzywdzonych w wypadku z dnia 21.04.2011r. B. S. (1) i J. G. (1), którego sprawcą był P. K. (1), Sąd Okręgowy w. T. wyrokiem z dnia 1 czerwca 2015r. zasądził od Towarzystwa (...) w W. kwotę łączną 70.000zł. tytułem zadośćuczynienia na rzecz tych pokrzywdzonych. Skoro Sąd Okręgowy taką kwotę zasądził, a wyrok jest prawomocny, to powód musiał ten obowiązek wypełnić. Uczynił to dnia 15 czerwca 2015r. co zostało potwierdzone złożonymi do akt potwierdzeniami transakcji.

Niniejsze postępowanie wykazało, że powód był uprawniony na podstawie art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych do wystąpienia z roszczeniem regresowym, bo została spełniona przesłanka przewidziana w pkt. 1 w/w przepisu. Pozwany P. K. (1) został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w. T. z dnia 14.10.2010r. w sprawie IIK 963/10 za to, że w dniu 21.04.2010r. w T. będąc w stanie nietrzeźwości 0,55 mg/l kierując pojazdem marki D. (...) o numerach rejestracyjnych (...) jadąc ulicą (...) S. w kierunku ulicy (...) na skrzyżowaniu z ul. (...). D. naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że w wyniku niedostosowania prędkości do warunków drogowych zjechał z jezdni i najechał na słup oświetleniowy w wyniku czego pasażerowie siedzący w samochodzie B. S. (1) i J. G. (1) doznali obrażeń ciała powodujące naruszenie czynności narządu ich ciała na okres powyżej 7 dni tj. został uznany za winnego popełnienia występku z art. 177 paragraf 1 kk. Art. 178 k.k. i art. 178a paragraf 1k.k. i za to został skazany na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz orzeczono wobec niego karę łączną ostatecznie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat.

Powód ma prawo dochodzić od pozwanego odszkodowania, bo wystarczyło wykazać sam fakt wyrządzenia przez kierującego poszkodowanym krzywdy. Takie roszczenie zwrotne obok roli kompensacyjnej spełnia też funkcję represyjną oraz prewencyjną w zakresie zapobiegania kolizjom i wypadkom samochodowym. Chodzi o to aby zapobiec sytuacjom, w których ochrona byłaby przyznana osobie postępującej w sposób szczególnie naganny. Takim właśnie postępowaniem było postępowanie pozwanego, który spowodował kolizję drogową w stanie nietrzeźwości. Wysokość tej rekompensaty została ustalona wyrokiem Sądu Okręgowego w. T. z dnia 1.06.2015r. w sprawie VIII Ca 134/15, który zasądził od powoda na rzecz J. G. (1) 40.000zł. i na rzecz B. S. (2) kwotę 30.000zł. Teraz o taką kwotę miał prawo wystąpić z regresem wobec P. K. (1). Pozwany podnosił, że żądana kwota jest nienależna, bo on już wypłacił poszkodowanym kwotę 33.600zł. tytułem zadośćuczynienia za szkody wynikające z wypadku, a ponadto przekazywał pokrzywdzonym pieniądze na pokrycie kosztów rehabilitacji. Ta okoliczność znana była Sądowi Okręgowemu w. T. sprawie VIII Ca 134/15 i wziął tę okoliczność pod uwagę. Wynika to z uzasadnienia wyroku z dnia 1.06.2015r. Zresztą oba Sądy zarówno Sąd Rejonowy w. T. w sprawie IC 1818/13, jak i Sąd Okręgowy w. T. w sprawie VIII Ca 134/15 wzięły pod uwagę wypłacone przez P. K. (1) pokrzywdzonym kwoty, tyle, że inaczej oceniły charakter wypłaconej kwoty. Sąd Okręgowy w. T. sprawie VIII Ca 134/15 uznał, że była to kwota o charakterze odszkodowawczym i uznał, że była ona niewystarczająca i dlatego zasądził dalszą kwotę 70.000zł. Tutejszy Sąd nie kwestionuje, że pozwany wypłacił pokrzywdzonym kwotę, która wynika z dołączonego do pisma procesowego oświadczenia J. G. (1) z dnia 1.03.2011r. ale jest to jedynie potwierdzenie ustaleń poczynionych w poprzedniej sprawie cywilnej.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że nie powinien on w 100% ponosić odpowiedzialności za to, że powód wypłacił poszkodowanym świadczenie w łącznej kwocie 99.635,48zł. bo oni także przyczynili się do odniesionych przez nich cierpień i wypadku godząc się na to, żeby pozwany o którym wiedzieli, że jest pod wpływem alkoholu kierował samochodem, którym jechali.

W tamtej sprawie VIICa 134/15 Sąd Okręgowy w. T. w sprawie zasadzając na rzecz B. S. (1) i J. G. (1) wymienione wcześniej kwoty wziął pod uwagę i to, że poszkodowani przyczynili się też swoim zachowaniem, a w szczególności stanem nietrzeźwości do powstania szkody tj. ustalił 50% przyczynienia się każdego z poszkodowanych do powstałej szkody.

Ponadto w niniejszej sprawie nie ma żadnego znaczenia, czy pozwany występował w poprzedniej sprawie cywilnej w charakterze interwenienta ubocznego czy też nie. Nie można zgodzić się z również pozwanym, że należy brać w niniejszej sprawie także pod uwagę zasady współżycia społecznego. Z takiej ochrony nie mogą korzystać osoby, które same nie postępują zgodnie z prawem. Nie ma też znaczenia kondycja finansowa osoby zobowiązanej.

Z uwagi na to, że powód pismem procesowym z dnia 22.02.2016r. ograniczył swoje żądanie do kwoty 70.000zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, Sąd Okręgowy w. T. w pkt. 1 wyroku z dnia 25.10.2015r. zasądził od pozwanego P. K. (1) kwotę 70.000zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5.10.2015r. (data wpływu pozwu do Sądu Okręgowego w Warszawie) do dnia zapłaty.

W pkt. 2 wyroku z uwagi na cofnięcie pozwu pozostałym zakresie - umorzył postępowanie.

Skoro powód cofnął żądanie w pozostałym zakresie, to zarządzeniem z dnia 24.10.2016r. została powodowi zwrócona kwota 1.549zł. tytułem nadpłaconej opłaty od pozwu.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty powoda, których obowiązkiem zwrotu Sąd obciążył pozwanego składa się opłata od sprecyzowanego żądania 70.000zł. w kwocie 3.500zł. oraz kwota 3617zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z paragrafem 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej z urzędu, albowiem pozew w niniejszej sprawie wpłynął w dniu 5.10.2015r.